

Het bijtje Devora

Devora was een klein bijtje. Zij woonde met al haar zusjes, tantes en nichtjes in een bijenkorf. Toen het zomer werd vloog Devora Bij iedere dag naar de tuin van oom Avi en tante Chaya. Hun tuin stond vol met prachtige bloemen. Er groeide vingerhoedskruid, oostindische kers, blauwe klokjes, duizenschonen, goudsbloemen, vergeetmenietjes en nog veel meer. Uit al deze bloemen haalde Devora heerlijke honing.

Bzz-bzz-bzz! Devora streek op een blauw klokje neer.

'Goedemorgen bloempje, heb jij soms wat honing in jouw kelk voor mij?' zoemde zij vrolijk

Het blauwe klokje knikte met haar kelkje en zong: 'Mijn honing is zoet en ik heb volop, dus bijtje zuig mijn honing maar lekker op'.

Devora Bij zoog de honing uit de bloem, bedankte haar vriendelijk en bzzz, weg vloog ze naar een volgende bloem. Overal kreeg ze honing om naar de bijenkorf mee te nemen. De hele dag vloog ze op en neer. Van de korf naar de bloemen en dan met honig weer terug naar huis.

Maar op een ochtend toen Devora voor een nieuwe voorraad honig in de tuin van oom Avi en tante Chaya kwam was er geen enkele bloem die vriendelijk naar haar knikte of glimlachte. De bloemen stonden er allemaal heel stil bij en lieten hun kopjes en blaadjes hangen.

'Zeg bloemen, zijn jullie ziek?' vroeg Devora Bij.

'Heel erg ziek' zei een goudsbloem zachtjes. Ze was zo zwak dat ze haar kopje haast niet meer omhoog kon doen.

'We hebben zo'n dorst', fluisterde de duizenschoon, 'we hebben al dagenlang niets meer te drinken. Oh, ik wilde dat het ging regenen!'

Devora Bij werd er verdrietig van, zo'n medelijden had ze met de bloemen. Ze durfde nu niet om honing te vragen. Bzzz, zacht zoemend vloog ze weg. 'O, lieve help', dacht ze nog, 'ik geloof niet dat het gaat regenen. Er is geen wolkje te zien. De bloemen zullen doodgaan van de dorst'.

Maar er was iets dat Devora niet wist. Devora Bij wist niets van de tweeling Tomer en Tamar die bij oom Avi en tante Chaya kwamen logeren. Het was een hele reis voor de tweeling. Met de trein en de bus, een veerbootje en tenslotte nog een stukje met de auto van oom Avi. Toet, toet oom Avi stopte voor het huis en Tomer en Tamar rolde uit de auto recht in de armen van tante Chaya.

'Wat fijn dat jullie er zijn', zei tante Chaya.

'Hangt de schommel nog aan die grote tak van de appelboom?' vroeg Tomer.

'Staan er weer zoveel bloemen in de tuin?' vroeg Tamar.

En zonder op antwoord te wachten holden ze om het huis heen naar de achtertuin.

'Oooh, kijk die bloemen eens', riepen ze, 'die hebben dorst!'

Meteen haalde Tomer de grote groene gieter van oom Avi uit het schuurtje en Tamar holde naar binnen om het blauwe bloemengietertje van tante Chaya te pakken. De tweeling vulde hun blauwe en groene gieters bij de grote regenton en begonnen alle bloemen water te geven.

Het vingerhoedskruid, de oostindische kers, de blauwe klokjes, de duizenschonen, de goudbloemen en vergeetmenietjes. De roze, witte, paarse, rode, oranje en blauwe bloempjes staken een voor een hun kopjes weer omhoog. Wat waren ze blij met de logeerpartij van Tomer en Tamar.

Maar Devora Bij wist nog niets van Tomer en Tamar.

'Oh, wat erg', zuchtte ze de volgende morgen, 'Er is geen druppel regen gevallen. Hoe zou het met de bloemen zijn. Ik durf haast niet te gaan kijken'. Maar toen Devora bij de tuin van oom Avi en tante Tamar kwam, lachten alle bloemen haar toe. Ze hadden hun kopjes omhoog en zagen er heerlijk fris en blij uit.

'Zijn jullie niet meer ziek?' vroeg Devora, 'Hebben jullie geen dorst meer?'

'Nee', zongen de bloemen, 'Wij hebben helemaal geen dorst meer'.

'Maar het heeft toch niet geregend', zoemde Devora Bij.

Een blauwe klokje glimlachte en knikte naar het meisje dat op de schommel zat die aan de tak van de appelboom hing.

'Dat is Tamar', zei het blauwe klokje. 'Zij liet het regenen op mijn kopje en blaadjes uit haar blauwe gietertje.

Een grote rode duizenschoon wees lachend naar de jongen die bovenin de appelboom was geklommen en zei: 'Dat is Tomer. Hij liet het regenen op mijn kop en blaadjes uit zijn groene gieter.

'Wij hebben nu weer een heleboel honing voor jou en je zusjes' zeiden alle bloemen tegen Devora Bij.

Bzzz, bzzz. Devora haalde de honing uit de bloemen en was ook blij.

Elke dag gaven Tomer en Tamar water aan de bloemen in de tuin van oom Avi en tante Chaya. En elke dag vloog Devora Bij naar de tuin om honing uit de bloemen te halen.

Toen was de zomer voorbij. Het was bijna Rosj Hasjana en Tomer en Tamar gingen weer naar huis. Eerst een stukje met de auto van oom Avi, daarna met het veerbootje, de bus en de trein.

Devora Bij was ook thuis. Thuis in de bijenkorf. Alle raten in de bijenkorf zaten nu vol honing en Koningin Bij riep alle bijen bij elkaar.

'Wat zullen wij met alle honing doen?' vroeg Koningin Bij.

'Mmmm lekker opeten', zoemde een bijenzusje.

'Bewaren', zei een tante bij.

Maar Devora Bij zei: 'Laten we wat honing naar Tomer en Tamar sturen voor Rosj Hasjana. Omdat zij zo goed voor de bloemen hebben gezorgd, hebben wij nu zoveel honing'.

Bzzz, bzzz, bzzz zoemden alle bijen. 'Wat een goed idee, we sturen een potje honing voor een zoet jaar naar Tomer en Tamar'.

Dat deden ze meteen. De honing kwam precies op tijd voor Rosj Hasjana.

Tomer en Tamar doopten hun stukjes appel in de de zoetste honing die ze ooit hadden geproefd. En ze wensten elkaar:

SJANA TOVA OEMETOEKA, EEN HEEL GOED EN ZOET JAAR!

Vrij naar een Rosj Hasjana verhaal van Sadie Weilerstein